

Засновано на серијалу графичких романа о Хилди Лука Пирсона

ХИЛДА И НИГДИНА

Написао Стивен Дејвис

Илустровала Сијера Милер

Превела
Дијана Радиновић

■ Laguna ■

С

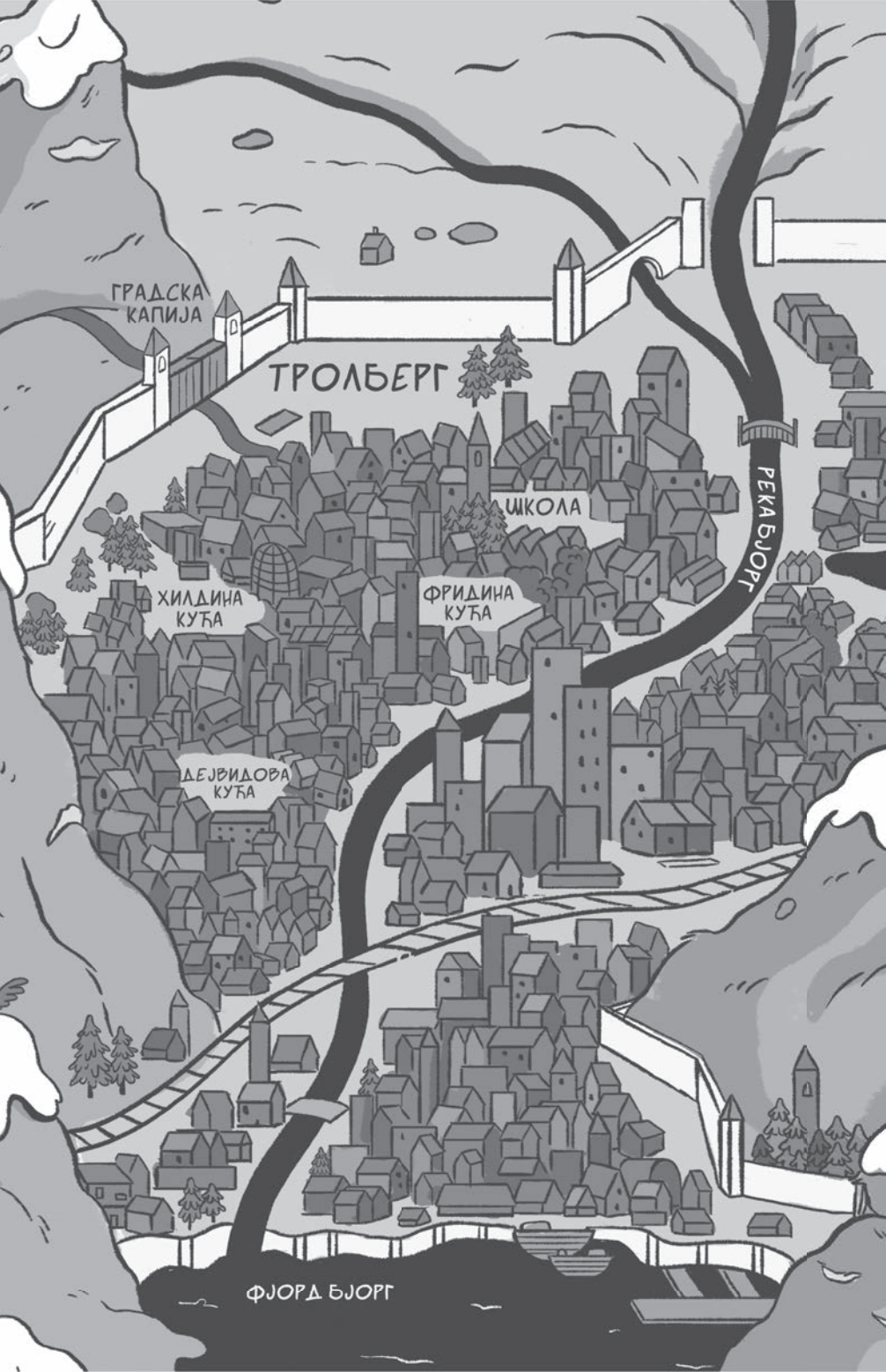
З

И

Д

ЛОГОР ВРАПЧИБА

КАМП

ГРАДСКА
КАПИЈА

ТРОЛБЕРГ

ШКОЛА

ХИЛДИНА
КУЋА

ФРИДИНА
КУЋА

ДЕЈРИДОВА
КУЋА

РЕКА БЈОРТ

ФЈОРД БЈОРТ

★ ДНЕВНИК ВРАПЧИКА ★

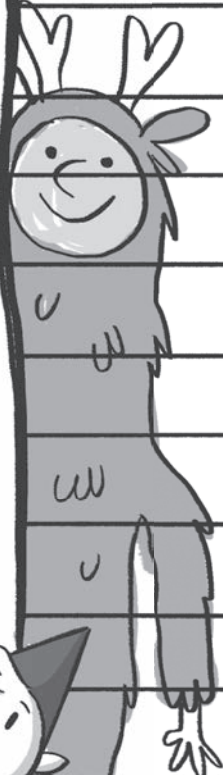

ШАТОР

САДРЖАЈ

Прво поглавље	9
Друго поглавље	19
Треће поглавље	27
Четврто поглавље	37
Пето поглавље	47
Шесто поглавље	57
Седмо поглавље	67
Осмо поглавље	77
Девето поглавље	89
Десето поглавље	99
Једанаесто поглавље	109
Дванаесто поглавље	121
Тринаесто поглавље	131
Четрнаесто поглавље	141
Петнаесто поглавље	149
Шеснаесто поглавље	157
Седамнаесто поглавље	167

1

Мотори су зујали, аутомобили брујали. Девојчица лонац-плаве косе враћала се кући из продавнице прививши уз груди кесу пуну краставаца. Ходала је улицом срца устрепталог од узбуђења и певала из свег гласа.

„Идемо да кампујемо!

Идемо да кампујемо!

Да ватрице запалимо

И тролове отерамо!“

Један блед дечак трчкарао је за њом са кесама у руци и дубом на глави. На помен тролова још је више пребледео.

– Хилда, *ћути!* – просиктао је. – Са таквим се стварима не треба шалити.

– А ти, Дејвиде, не треба да бринеш толико – казала је Хилда. – Сваког часа може да се деси нешто трауматично, а брига ти неће помоћи. Како је то рекла, Хилда је закорачила на улицу, право испред аутобуса.

– Хилда! – Дејвид је полетео и повукао је у последњем тренутку.

Аутобус је уз шкрипу пролетео тик поред Хилдиног носа и избио јој кесу с намирницама из руку. Хилда је пала назад на тротоар и гледала како точкови стотину аутомобила међу њене драгоцене краставце.

– Нема везе – рекла је. – Имам их још доста у торби.

Хилда се пре само шест месеци преселила с мамом у Тролберг из свог дома у дивљини и никако није успевала да се навикне на живот у граду. Саобраћај је био бучан и брз. Људи су били бучни и брзи. Чак и је река Бјорг, која је текла кроз град, била бучна и брза. Било је тешко било где пронаћи тренутак мира. Један од разлога што је Хилда била толико узбуђена због вечерашњег камповања био је тај што се камп налазио у великој шуми на ободу града. Тамо ће бар моћи да се прави да је у дивљини.

Хилда се подигла и отресла прашину са себе. Кад се на семафору упалило зелено светло, она и Дејвид су прешли улицу и наставили даље,

прошавши поред Извиђачког дома. Хилда се осврнула и видела јаркоцрвену заставу Врапчића како се вијори на јарболу.

Придруживање извиђачима била је наравно идеја Хилдине маме. Сама је као мала била у Врапчићима и допадала јој се идеја да Хилда крене њеним стопама. Сваког уторка увече кад би се Хилда вратила из Извиђачког дома, прво што би је мама питала било је:

„Мила, јеси ли већ освојила неку значку?“

А Хилда би јој увек исто одговарала:

„Нисам још, мама, али сигурна сам да ћу је ускоро освојити.“

Није јој помињала да је већ дванаест пута безуспешно покушала да освоји значку. Изгубила се током покушаја да освоји значку за јахање, као и за оријентисање у простору, као и за потрагу и спасавање. Опекла се током кувања и случајно посекала руку током резбарења дрвета. (Покушала је да сама ушије посекотину, надајући се да ће освојити значку за пружање прве помоћи, али

је хитна помоћ стигла пре него што је успела да заврши.)

Чим је отишла из болнице, Хилда се пријавила да добије значку за циркуске вештине, као и за одржавање кола, али је врановођа скинула њено име са оба списка и пријавила је уместо тога за значке за безбедност на путу, за безбедност од пожара и још неке три безбедности. Хилда је дала све од себе да освоји неку од тих значака, али се испоставило да јој безбедност било које врсте није јача страна.

Последњи Хилдин покушај био је освајање значке за друштво из парка. Цела два дана плевила је Горилове вртове са својим другарима Фридом и Дејвидом, само да би на крају схватили да чудне биљке налик луку уопште нису коров, већ витре, нежна створења у облику луковице која спавају летњи сан. Док је Хилда то увидела, витре су већ биле однете у Тролбершки центар за прављење компоста и малча и покретна трака их је носила ка сечивима. Хилда, Фрида и

Дејвид морали су муњевито да реагују да спасу јадна створења пре него што их претворе у малч. Покушај спасавања је успео, али покушај освајања значке није.

Наравно, ништа од тога сад није било важно. Вечерашње камповање донеће Хилди прву значку – значку за камповање – а после тога све је било могуће. Хилда се насмешила и пустила корак, па почела да скаче између пукотина на тротоару као да игра школице.

– Успори мало! – прогунђао је Дејвид. – Километрима пешачимо! Отпадоше ми руке од ових кеса. Не разумем што нисмо могли да пођемо бициклом.

- Шетња је здрава – одвратила је Хилда.
- Није ако ти руке отпадну усред шетње.
- Бицикл ми је потпуно нов – казала је Хилда.
- Нећу да се испрља.

Ни сама није веровала да ће Дејвид прихватити овај изговор и чекала је неку заједљиву опаску, али она није уследила.

Окренула се и видела је да је њен другар застао код новинарнице. Упиљио се у насловну страну *Тролбершког гласника*, а лице му је било длеђе него икад.

УЖАС НА ДОКУ!, вриштао је наслов. У ТРОЛ-БЕРШКОЈ ЛУЦИ ВИЂЕН ЦРНИ ПАС!

– Ма батали то – казала му је Хилда. – То су само будалаштине измишљене да се продају новине.

– Ма је ли? – Дејвид је показао на фотографију испод наслова. – А шта је онда ово?

На мутној фотографији видео се огроман црни облик који чучи иза транспортног контејнера.

– То није ништа – казала је Хилда. – Само сенка контејнера.

– Сенка са ушима?

– Да – казала је Хилда. – Мислим, не. Мислим, то је вероватно била само мртва мува на сочиву камере. – Повукла је Дејвида за рукав да пођу даље, али он је остао укопан на месту и зурio у новине.

– Ово је застрашујуће – рекао је. – Шта мислиш, хоће ли врановођа отказати камповање кад сазна за ову вест?

– Наравно да неће – одвратила је Хилда. – Недељама се спремамо за то.

– Али шта ако то ипак уради?

Хилда је прогутала кнедлу. – Ако то уради, остаћу без последње прилике да освојим значку Врпчића и моја мама ће на церемонији доделе значака у петак сазнати да јој је ћерка потпуно бескорисна.

– Мислиш да ће се твоја мама разочарати што ниси освојила ниједну значку?

– Разочарати? – на то ће Хилда. – Не, неће се она разочарати. То ће је начисто ојадити.